

Júlia

Világszerte Nr. 1

Abby Green

És a mese valósággá válik...

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátaró vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Abby Green, 2015 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 642. eredeti címe: *The Bride Fonseca Needs* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)
• *Magyarra fordította:* Kis Zita Margit

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 642. számában, 2017
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-206-2

• *Kép:* Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

– Nocsak, nocsak! Micsoda meglepetés! A kis Darcy Lennox az irodámban! És munkát akar.

Darcy ki nem állhatta, ha a testmagasságával élcelődtek. De most nem bosszankodhatott ezen. Nagyobb gondot jelentett neki a férfi, akivel szemben állt. A lány valamennyi érzékszerve kiélesedett, pedig ott terpeszkedett közte és Maximiliano Fonseca Roselli között egy robusztus íróasztal.

Egyszerűen ellenállhatatlan! Mindig is az volt. De most talán még inkább az. Férfivá érett ahhoz a tizenhét éves fiúhoz képest, aki Darcy emlékezetében élt. Olyan erotikus kisugárzása volt, hogy a lány beleszédült.

Max Fonseca Roselli félig brazil, félig olasz volt. Sötétszőke haja rakoncátlanul hullott a homlokába, s elég hosszú volt ahhoz, hogy jelezze, a férfit nem érdeklik a szabályok és normák.

Egyetlen dolog számított neki: a vállalkozása. *A vállalkozás, amelyre oda kell figyelni*, írta Max kapcsán egy gazdasági lap.

Darcy azonban biztos volt benne, hogy számtalan nő figyelt sóváran a vállalkozás tulajdonosának minden mozdulatára is. Max arcvonásai tökéletesek voltak. Vagyis majdnem...

– Van az arcodon egy sebhely! – szaladt ki a száján meggondolatlanul.

A halvány heg a férfi bal halántékától az álláig húzódott, s még titokzatosabbá és keményebbé tette a megjelenését.

Max felvonta az egyik szemöldökét.

– A megfigyelőképességed bámulatos.

Darcy elpirult. Miért viselkedik ilyen tapintatlanul? Amikor belépett a Róma belvárosában lévő impozáns irodába, a férfi udvariasan felállt. Még mindig álltak mindketten, és a lányt lassan kiverte a veríték az elegáns nadrágkosztümjében. Bár lehet, hogy a hóhullámot nem az öltözéke, hanem Max aranybarna szemének pillantása okozta? Az első találkozásuktól fogva elbűvölte ez a szempár.

A férfi összefonta a karját a mellkasa előtt, és Darcy tekintetét ellenállhatatlanul magukra vonták a fehér ing alól áttetsző kidolgozott izmok. Max egyértelműen méregdrága, egyedi tervezésű öltözéket viselt, de nem volt rajta nyakkendő, az inge ujját pedig feltúrta. A tekintete éber és cinikus volt.

– Meséld el nekem, Darcy, miért pályázik egy, a Boissy le Château-ban végzett úrilány titkárnői állásra! – Mielőtt a lány válaszolhatott volna, Max gúnyosan hozzátette: – Arra számítottam, hogy már férjhez mentél valami európai arisztokratához, és egy sor örököst szültél neki, ahogy a többi lány abból a középkorban megrekedt intézményből.

Darcy megbánta már, hogy megpályázta ezt az állást. Hogy is gondolhatta, hogy ez jó ötlet?

Hát úgy, hogy látni akarta Maxet, vallotta be magának.

– Miután... elmentél, úgy egy évig maradtam még a Boissyban... – kezdte tétován, és a fejében emlékképek villantak fel: ahogy Max a havas kertben csúnyán összeverekedik egy másik fiúval... a vérfolt a makulátlan fehérségben...

Darcy gyorsan elhessegette az emlékeket.

– Az apám vállalkozása nagyon megszenvedte a válságot, és a tandíjamra már nem futotta. Visszatértem Angliába, és ott fejeztem be a tanulmányaimat.

A lány azt nem említette, mennyire örült, hogy megszabadulhatott a Boissy nyomasztó légkörétől.

Max színpadias együttérzéssel mosolygott.

– Ezek szerint nem lettél Párizsban bálkirálynő?

Darcy összeszorította a száját, amikor a férfi a végzős lányok bemutatkozó báljára célzott, amelyet minden évben megrendeztek. Még hogy ő lett volna a bálkirálynő? Soha...

A lány félretolta keserű gondolatait, hogy helyet adjon más gondolkodnivalóknak. Tudta, hogy Max gyűlölte a Boissyt. Ám ő nem tartozott a fiú ellenségei közé. Sőt! Összerándult a gyomra, amikor teljes elevevéssel felmerült benne egy jelenet.

Nem sokkal azután történt, hogy Max beköltözött az iskolába. Darcy éppen arra járt, amikor két srác lefogta a fiút, s egy harmadik már felemelte az öklét, hogy gyomorszájon vágja. Darcy gondolkodás nélkül közéliük vetette magát: „Állj!” – kiáltotta.

A lány elvörösödött, mert arra gondolt, hogy a férfinak is eszébe juthatott ez az eset.

– Nem, nem voltam a bálon – felelte bosszúsan. – Ahogy a pályázatomban olvashattad, Londonban tanultam nyelveket. – Az, hogy eljött erre az interjúra, egyre nagyobb hibának tűnt Darcy számára. – Max, felfedeztem az állásajánlatodat, láttam, hogy személyi titkárnőt keresel. De talán nem kellett volna pályáznom.

Max a homlokát ráncolta.

– Most mi van? Akarod az állást, vagy sem?

– Persze hogy akarom! *Kell* ez az állás.

A férfi homlokán a ráncok elmélyültek.

– A szüleid mindent elveszítettek?

Darcy dühbe gurult. Max nyilván azt hiszi, hogy ő csak azért akar dolgozni, mert a szülei nem tudják eltartani.

– Nem, szerencsére apa vállalkozása újra talpra állt, de akár hiszed, akár nem, magam keresem a kenyerem. – Nem tehetett a férfinak szemrehányást, mert egyvalamiben igaza volt: a Boissyban végzetek általában elvárták, hogy minden az ölükbe hulljon.

Max olyan hangot hallatott, mint aki nehezen hisz neki, s közben gunyorosan végigmérte. Darcy az ajkába harapott, hogy megőrizze a nyugalma. Fájdalmasan tudatára ébredt annak, hogy a teste messze nem olyan, mint a magazinok címlapjain szereplő nőké. Ő túlságosan alacsony, és a domborulatai túlságosan feltűnőek. Sokat kellett küzdenie, hogy kihozza a legjobbat abból, amit az élettől kapott.

– Folyékonyan beszélsz olaszul? – kérdezte a férfi, szintén ezen a nyelven.

Darcyt meglepte a váltás, de aztán ő is olaszul válaszolt:

– Igen. Anyám Rómából származik. Kétnyelvűen nőttem fel. Azonkívül beszélek spanyolul, németül és franciául. A kínaim is egész elfogadható.

Max belepillantott az íróasztalon kinyitva heverő mappába, amely a lány pályázati anyagát tartalmazta.

– Látom, az utóbbi öt évben Brüsszelben éltél – folytatta a férfi újra angolul. – Most ott van az otthonod?

Darcy gyomra összerándult. Nyolcéves korától nem volt otthona. Akkor váltak el a szülei, és adták el a családi birtokot. Attól kezdve a lány az apja, az anyja és a számos iskola között ingázott, egyfelől az apja munkája miatt, másfelől az anyja újabb és újabb kapcsolata miatt. Sosem élt olyan sokáig egy helyen, hogy az otthonának nevezhesse.

Darcy megtanulta, hogy csak magára és a képességeire számíthat.

– Jelenleg nincs fix lakhelyem. Szabad vagyok, és ott élek, ahol épp a munkám van.

Max újra alaposan szemügyre vette a lányt. Valószínűleg most épp összehasonlítja azokkal a szépséges modellekkel, akikkel a magazinok címlapjain szokott megjelenni. Mellettük Darcy úgy nézne ki, mint egy kiselefant.

A lány nem örült annak, hogy ettől a gondolattól bizonytalanság fogta el. Gyenge pillanataiban elolvasott Maxról minden újságcikket az elmúlt években – például azt is, amelyben Max egy fényképen két orosz szépséget átölelve néz a kamerába. Akkor olyan dühös lett magára, hogy az egész újságot azonnal belegyúrta a szemetesbe.

Max váratlanul kinyújtotta felé a kezét.

– Tiéd az állás! Két hét próbaidő. Holnap kezdesz. Van szállásod?

A lány elsápadt. Övé az állás? A fejében még mindig az idegesítő fotók örvénylettek Maxról meg a szőke cicababákról, amint a férfihoz simulnak. Darcy gondolkodás nélkül megragadta a felé

nyújtott kezét. S miközben a férfi hosszú, meleg ujjai a kezét tartották, ő úgy érezte, fejjel lefelé egy feneketlen szakadékba zuhan.

Max hirtelen elhúzta a kezét, az órájára, majd a lányra nézett.

Darcy magához tért.

– Ööö... Igen, a következő néhány napra szobát béreltem egy hotelban. – Az enyhén szólva lepusztult, külvárosi szállást csak nagy jóindulattal lehetett hotelnek nevezni.

Max bólintott.

– Jó. Ha a próbaidő után is maradsz, kiveszek neked egy lakást. Most megbeszélésem lesz – jelentette ki. A hangjában volt némi türelmetlenség. – Holnap reggel kilenckor várlak, és mindent megbeszélünk.

Darcy sietve felkapta a táskáját.

– Jól van, akkor viszlát holnap! – Az ajtóból még visszafordult. – Ugye nem csak azért teszed, mert korábbról ismerjük egymást?

Max csípőre tette a kezét. A türelmetlenség most egyértelmű volt az arcán.

– Nem, Darcy. Ennek semmi köze az ismeretségünkhöz. Teljesen véletlenül te vagy a legképzettebb az összes jelentkező közül. És a számtalan titkárnő után, akik mind azt gondolták, hogy a főnök elcsábítása a feladataik közé tartozik, örülök, hogy találtam olyat, aki tisztában van a határokkal.

Darcyt mélyen megbántotta, hogy Max fel sem tételezte róla, hogy megpróbálná elcsábítani. Ám mielőtt tovább blamálhatta volna magát, mormolt valamit búcsúzásként, és kisetett az irodából.

Max szokatlanul hosszan nézett a csukott ajtóra. *Darcy Lennox*.

A neve a jelentkezők listáján úgy érintette, mint derült égből villámcsapás. A lány arca azonnal elevenen jelent meg előtte. Pedig Max kételkedett abban, hogy ráismerne valamennyi volt osztálytársára. És Darcy még csak nem is az ő évfolyamára járt! Két évvel fiatalabb volt nála.

Ám úgy tűnt, annak ellenére, hogy jelentéktelen teremtés volt, valamiért mégis mély nyomot hagyott benne. Ez a különös érzés kellemetlenül érintette. Általában minden további nélkül kitörölte az emlékezetéből azokat az embereket, akikre már nem volt szüksége, akár a szeretője, akár az üzleti partnere volt az illető.

Max még mindig látta maga előtt a lány szemét. Milyen hatalmas, és milyen kék! És micsoda zavarba ejtő kontrasztot jelentett az olívaszínű bőréhez képest, amelyet valószínűleg az olasz anyjától örökölt.

Zavarba ejtő? Max bosszúsan beletúrt a hajába. Tényleg üdítő volna egyszer olyan nővel együtt dolgozni, aki nem az erotikus kihívást látja a főnökében.

Darcy Lennox egészséges józanságot sugárzott. Hozzáértést. Megbízhatóságot. Még ha rövid ideig tanult is a Boissyban, az mégiscsak jó ajánlólevél. Ismeri az emberi viszonyokat. Tud viselkedni. Tudja, hol a helye, és nem lép át bizonyos határokat. Nem tesz olyat, mint az ő legutóbbi titkárnője, aki az egyik reggel az irodájában várt rá az íróasztalnál ülve, és mindössze egy férfiinget viselt – az övét, amelyet itt tartott bent a szekrényében.

Max egy pillanatig megpróbálta ugyanezt a szituációt Darcyval elképzelni, de csak a lány komoly arcát és mértéktartó ruházatát, gondosan hátrafésült és lófarokba kötött sötét haját látta maga előtt. A férfi megkönnyebbülten sóhajtott fel. Végre egy titkárnő, aki nem tereli el a figyelmét élete nagy üzletéről!

Ha sikerül megkaparintania az új ügyfelet, akkor véglegesen megszilárdíthatja a pozícióját a globális pénzvilágban.

Minél tovább gondolkodott a lányról, annál jobban örült, hogy vele dolgozhat. Darcy az utóbbi hetek legjobb történése. Max biztos volt benne, hogy a lány nemcsak lelkiismeretesen fogja elvégezni a munkáját, hanem súrlódásmentesen be is illeszkedik.

A férfi a telefonért nyúlt, és a személyzetisét tárcsázta.

– Küldje el a többi pályázót! Miss Lennox holnap reggel munkába áll.

Max olyan biztos volt a döntésében, hogy még a kéthetes próbaidőt sem említette.

Három hónappal később

– Darcy! Ide hozzám! Azonnal!

Darcy nagyot sóhajtott a főnöke ordítását hallva. Felállt az íróasztalától, majd lesimította a szoknyáját. Amikor belépett Max irodájába, és meglátta a nagy léptekkel fel-alá masírozó férfit, elátkozta magában azt a sóvár nyilallást, amelyet minden alkalommal érzett a mellkasában, valahányszor megpillantotta.

Azzal próbálta nyugtatni magát, hogy nincs az az élőlény, akire Max ne lenne hatással. Letaglózó férfiasság áradt belőle, a levegő csak úgy vibrált körülötte.

Amikor Darcy belépett, a férfi megállt, és borostyánszín szemét rászegezte.

– Mi van? Mit állsz ott? Gyere ide!

Az elmúlt hetekben Darcy megtanulta, hogyan kezelje Max Fonseca Rosellit. Úgy bánt vele, mint egy tomboló, tüzes telivérrel: rendkívüli tisztelettel, óvatossággal és erős kézzel.

– Semmi ok a hangoskodásra – felelte higgadtan. – Itt vagyok a szomszéd szobában. – Az íróasztalhoz lépett, leült, és várakozón nézett a főnökére. Bár Max modora hagyott némi kívánnivalót maga után, Darcy mégis úgy érezte, soha nem volt még ilyen izgalmas munkája. Már az kihívást jelentett, hogy lépést tartson ürge észjárásával, és néhány hét alatt többet tanult Max mellett, mint az összes eddigi munkahelyén.

Alig kezdett el nála dolgozni, Max beköltöztette egy luxuslakásba az irodától nem messze, ő hiába tiltakozott.

– Nem akarok aggódni, csak mert a titkárnőm veszélyes környéken lakik. Különben is elvárom, hogy időnként a munkaidőn kívül is elérhető légy. Úgyhogy ez nemcsak a te, hanem az én kényelmemet is szolgálja.

Darcy erre már nem tudott mit mondani. Max tehát nem az iránta való jósból gondoskodott róla, hanem önös érdekből.

De ő sem panaszkodhatott. A lakása ideális helyen volt, Róma szívében. Kedvére felfedezhette a várost – ha volt rá ideje. Max nem túlzott, ami a pluszmunkát illette. Darcynak gyakran kellett esténként és hétvégén is dolgoznia. A férfi enyhén szólva ijesztő munkatempót diktált.

– Mit válaszolt Montgomery? – kérdezte Max.

Darcynak bele sem kellett néznie a jegyzeteibe.

– Munkavacsorára hív. A jövő héten érkezik Rómába a feleségével.

Max arcvonásai megkeményedtek.

– A fenébe! Lefogadom, hogy a dörzsölt öregúr az utolsó pillanatig halogatja a döntését, és élvezi, hogy szórakozik velem.

Darcy tudta, hogy megnehezíti a dolgát, ha ránéz a főnökére, mégis megtette. Nem is értette, hogy történhet meg, hogy valaki megtagadjon tőle bármit is.

Max alig tudta féken tartani a dühét.

– Montgomery nem tart érdemesnek arra, hogy rám bízsa a vagyonát. Nincs nevem. Nem vagyok kékvérű család sarja, és ami a legjobban zavarja: hogy nem vagyok tisztességes nős ember – mondta halkán, mintha csak magának beszélne.

Nem, az nem vagy, szögezte le magában Darcy. Az elmúlt hétvégére gondolt, amikor Max meglátogatta a Közel-Keleten egzotikus szépségű barátnőjét, egy híres supermodellt.

A lány rosszkedvűen képzelte maga elé leendő gyönyörű gyerekeiket, akik a férfi borostyánszín szemét, sötétszőke haját és a modell hosszú, formás lábát öröklik.

– Darcy!

A lány elpirult, mintha valami csínyen érték volna. Nem is értette, miért nem szokta még meg a mindennapi munka során a férfi rendkívüli kisugárzását. Sőt nemcsak hogy nem szokta meg, de napról napra egyre jobban érezte.

– Csak egy vacsora lesz, Max, nem átvilágítás – közölte nyugodt hangon.

A férfi tovább folytatta a köröket a szobában, és Darcy gondolatai megint rossz irányba tévedtek,

de szigorúan megálljt parancsolt nekik.

– Mi a francnak hozza el a feleségét? – morogta Max.

– Talán csak jobban meg akar ismerni. Végére is arra készül, hogy Európa egyik leghatalmasabb vagyonának és a teljes családi örökségnek a kezelését rád bízza.

Max megvetően fújta egyet.

– Montgomery már rég döntött. Az olyan kaliberű pasas, mint ő, nem tesz mást, csak játszik az emberekkel, mintha azok csupán gyalogok lennének a sakkjáráján.

A férfi idegesen végigszántott az ujjával a haján. Ezt a mozdulatát Darcy időközben már jól ismerte. Annnyira bosszantotta, hogy a teste ennek ellenére hevesen reagált a gesztusra, hogy megdöbbenve mondatba kezdett:

– Akkor vidd el magaddal... – Megakadt, és kereste a megfelelő szót, hogy megnevezze a férfi szeretőjét. – Vidd el Noort a vacsorára, és győzd meg Montgomeryt, hogy a kapcsolatokat komoly.

Max döbbenetesen meredt a lányra.

– Vigyem magammal Noor al-Fasarit? Elment az eszed?

Darcy titokban örült a férfi reakciójának.

– Miért? Együtt vagytok egy ideje, Noor gyönyörű, sikeres...

– Elkényeztetett, szeszélyes, kapzsi... és már különben sem vagyunk együtt.

Darcynak minden erejét be kellett vetnie, hogy megőrizze közömbös arckifejezését. Olyan ártatlanul nézett Maxre, ahogy csak tudott.

– Milyen kár! Pedig olyan elbűvölőnek tűnt.

– Az elbűvölő nem a legfontosabb elvárás, ha valakivel járok.

Nem, Max számára az volt fontos, hogy a világ legszebb női közé tartozzon az illető – és megengedhette magának, hogy közülük válasszon.

Egy pillanatig farkasszemmel néztek. Darcy valami különös, megfeszített kifejezést látott a férfi szemében, amelytől forróság járta át a tagjait. Ebben a pillanatban az asztalon csörögni kezdett a telefon. Darcy félrekapta a tekintetét, majd előrehajolt, és felvette a kagylót.

– Al-Omar szultánja – közölte a férfival, és odanyújtotta a telefont. Aztán felállt, és elhagyta az irodát.

Távoztában még hallotta, ahogy Max üdvözlö a barátját, aki egyben az egyik legfontosabb ügyfele is volt.

A lány becsukta maga mögött az ajtót, és egy pillanatra nekidőlt a hűvös fának. Mit jelenthetett az a pillantás? Az utóbbi időben Darcy többször is észrevette, hogy Max nézi őt, és mindig ugyanaz a kifejezés volt a szemében, mint most. És az ő bolond szíve mindig vesztettül kalapálni kezdett.

Gyorsan rendreutasította magát. Hogy fordulhat meg egyetlen másodpercig is a fejében, hogy Max másként gondolhat rá, mint az alkalmazottjára?

És ő, Darcy sem szeretné, hogy másképp nézzen rá. Nem kockáztatná élete legjobb állását azzal, hogy reménytelenül epekedjen Maxért, mint ahogy az iskolában tette.

Max befejezte a telefonbeszélgetést, majd az ablakhoz lépett. Miért vagyok ilyen nyugtalan? – töprengett az antik romokat bámulva. Általában ez a látvány a maga időtlenségével megnyugtatta. Ma azonban nem így volt.

Sadiq szultán Max azon kevés kliensei közé tartozott, akik egyben jó barátai is voltak. Sadiq nem is olyan rég még hozzá hasonlóan megrögzött agglegény volt, és most izgatottan arról számolt be neki, hogy hamarosan kétszeres apa lesz. Miközben telefonon beszélgettek, megjelenhetett a szobában a barátja felesége, mert Max boldog csacsogást és egy kisgyerek gügyögését hallotta a háttérből.

A férfi elgondolkodott a hallott híreken. Már többször ugratta a szultánt az új, nyugodt életével, ám az a boldogság és elégedettség, amelyet Sadiq hangjában hallott, ma különös üresség érzését ébresztette benne.

Eszébe jutott a bátyja Rio de Janeiró-i esküvője. Lucával ikrek voltak, ennek ellenére nem álltak túl közel egymáshoz. Azóta nem, hogy a szüleik a válásuk után elszakították őket egymástól, és